

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. G.**, nar. ..., ev. č.: ..., státní příslušnost Arménská republika, bytem Z. 1224, P. 4, zastoupený Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 4. 6. 2012, č.j. OAM-138/ZA-ZA06-ZA14-2012 rozhodla žalovaná o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Podání žaloby nemá v souladu s § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti rozhodnutí žalovaného žalobu, vytkl, že aplikace ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. je nesprávná, nedůvodná a neodpovídá skutečnému stavu věci. Základním důvodem, proč žádal o mezinárodní ochranu je ochrana

jeho rodinného života s družkou, občankou Ukrajiny, kdy národnostní problémy v bývalém Sovětském svazu, jim brání vést nerušený rodinný život v Arménii, jíž je státním příslušníkem žalobce i na Ukrajině, jíž je státní příslušnicí družka žalobce S. A. Připustil, že v předchozím řízení ve věci podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany mu nebránilo hovořit o vztahu se jmenovanou přítelkyní. Tuto skutečnost opomněl a navíc ji nepovažoval za relevantní. Teprve následně po skončení předchozího řízení, když s přítelkyní projednávali řešení životní situace a vycestování si uvědomili, že jejich vztah by byl z národnostních důvodů problematický v Arménii i na Ukrajině. Proto podal novou žádost o azyl. Byl toho názoru, že ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. směřuje na jiné případy, a to na ty, kdy žadatel o mezinárodní ochranu uplatňuje v novém řízení důvody, o kterých prokazatelně musel vědět již v původním řízení a musel si uvědomovat i jejich závažnost. Navrhl proto zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 7. 2012 popřel oprávněnost žaloby, odkázal na písemnosti založené ve správním spisu a vydané rozhodnutí. Skutečný stav věci byl řádně zjištěn, žalovaný se zabýval dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany poprvé dne 9. 3. 2011 z důvodu, že ve vlasti měl potíže s lidmi, kteří mu nezaplatili za opravu auta a navíc ho vydírali. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 5. 2011 mu nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, ve věci proběhlo soudní řízení ukončené odmítnutím kasační stížnosti pro její nepřijatelnost. Rozsudek nabyl právní moci dne 19. 1. 2012. Druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána žalobcem dne 17. 5. 2012, důvodem byla známost v ČR s přítelkyní, což v předchozím řízení zapomněl uvést. Vyslovil záměr v ČR zůstat se svojí rodinou. Řízení o předmětné žádosti bylo zastaveno, jelikož žádost byla shledána nepřijatelnou. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany již v předešlém řízení. Správní orgán současné opakované podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem považuje za čistě účelové s cílem legalizovat si na území ČR pobyt. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a vyslovil názor, že v případě žalobce je zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje. Případná rodinná vazba k občanovi žijícím na území ČR není azylově relevantním důvodem, přičemž právo na soukromí a rodinný život tak, jak je garantováno mezinárodním právem, nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení rodinného života. V této souvislosti žalovaný uvedl, že pokud chce žalobce setrvat na území ČR a hodlá zde provozovat svůj rodinný život, má možnost svůj pobyt řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR ve znění pozdějších předpisů.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 17. 5. 2012. Uvedl, že má arménskou národnost, má arménské gregoriánské náboženské vyznání, je svobodný, má středoškolské vzdělání, Je nemajetný, nemá žádné finanční prostředky, v ČR pracuje příležitostně, jedná se o opravu aut. Svou vlast opustil dne 26. 1. 2008 pro špatnou životní a ekonomickou situaci, měl vyřízeno pracovní povolení do ČR. V roce 2009 byl odsouzen k pěti letům vyhoštění za účast na napadení. K podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu se rozhodl z důvodů známosti s přítelkyní, občankou Ukrajiny, s kterou se poznali v roce 2009, což v předchozím řízení zapomněl uvést. V případě návratu do vlasti se obávali stejných problémů, neboť jsou tam lidé, kteří jej hledají. Pohovor s ním byl učiněn dne 28. 5. 2012, vysvětlil, že opakovaně žádá o mezinárodní ochranu kvůli své přítelkyni, žijí spolu od léta roku 2009. Tuto skutečnost

neuvedl v předchozím řízení, údajně zapomněl. Do vlasti se nechce vrátit, protože jsou tam lidé, kteří ho nemají rádi a chtějí mu ublížit.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že dne 9. 3. 2011 podal v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán mu nevyhověl, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2011 podal žalobu, rozhodnutím příslušného krajského soudu ze dne 12. 9. 2011 bylo řízení zastaveno, o kasační stížnosti NSS rozhodl tak, že ji odmítl pro nepřijatelnost (rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012, č.j. 7 Azs 41/2011-44). Byť žalobce poukázal na špatný zdravotní stav, žalovaný předestřené informace považoval za ryze účelové, nepovažoval je za nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu. Ve vztahu k předchozímu řízení totiž nedošlo na základě předložených a získaných lékařských zpráv k žádným podstatným změnám žadatelova zdravotního stavu. Žádost dotyčného v kontextu výše uvedených skutečností působí účelově, správní orgán dospěl k závěru, že jediným motivem současného podání je legalizace pobytu na území ČR. Uvedená tvrzení žadatele nebyla proto považována za nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, nebyly předloženy žádné nové relevantní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání správního orgánu v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Žádost proto byla posouzena jako nepřijatelná.

Dále ve spise je založena výpověď S. A. ze dne 6. 10. 2011, občanky Ukrajiny, žijící v ČR od roku 2008, která potvrdila, že od roku 2009 má známost se žalobcem, s nímž asi rok a půl žije ve společné domácnosti.

Při jednání u Krajského soudu v Brně dne 29. 10. 2012 se odvolal na skutečnosti uvedené v žalobě i ve správním spise. Potvrdil, že v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 9. 3. 2011 neuvedl, že od roku 2009 má známost se S. A., s níž žije ve společné domácnosti a do budoucna hodlají uzavřít manželství, a to jen z toho důvodu, že nebyl na uvedené okolnosti dotázán, položené otázky směřovaly pouze na osoby v příbuzenském vztahu. Uvedl dále, že v roce 2009 bylo vůči němu zahájeno trestní stíhání pro podezření z trestného činu ublížení na zdraví, byl vzat do vazby v březnu roku 2009, propuštěn byl dne 18. 6. 2009, poté bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, a to do února roku 2011.

Zástupkyně žalované setrvala na písemném stanovisku, navrhla zamítnutí žaloby. Postup žalovaného byl v souladu se zákonem, žalobce podal opakovanou žádost, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Vysvětlení, proč neuvedl přítelkyni již u první žádosti nelze považovat za objektivní důvody, které by mu bránily o těchto důvodech hovořit. Jak vyplývá z prvního pohovoru uvedeného ve správním spise i ze soudního jednání dne 29. 10. 2012 byl si vědom toho, že mu bylo uděleno vyhoštění, tím pádem si musel být vědom i ztížení fungování vztahu s přítelkyní na území ČR. Je proto nepochopitelné, proč se již v danou chvíli nezmínil o obavách, které uvedl jako současný důvod žádosti a které namítl v žalobě.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Jak vyplývá ze správního spisu, jakož i z navazujícího spisu soudního, žalobce podal dne 17. 5. 2012 žádost o udělení mezinárodní ochrany a k důvodům, pro které se rozhodl opustit Arménii dne 26. 1. 2008 uvedl, že v jeho vlasti byla pro něj špatná životní

a ekonomická situace, navíc navázal známost s ženou ukrajinské státní příslušnosti, s kterou po dobu jednoho a půl roku žije ve společné domácnosti v ČR. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal opakovaně, poprvé dne 9. 3. 2011, protože měl ve vlasti potíže s lidmi, kteří mu nezaplatili za opravu auta a navíc ho vydírali. V rámci správního i soudního řízení byl však neúspěšný. Další žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 17. 5. 2012, jako hlavní důvod uvedl, že chce v ČR zůstat se svojí přítelkyní, tento důvod neuvedl při podání první žádosti údajně, že na to zapomněl, v rámci soudního jednání dne 29. 10. 2012 pak upřesnil, že mu nebyla podána žádná konkrétní otázka, na kterou by o této skutečnosti měl hovořit, byl dotázán pouze na osoby v příbuzenském vztahu. Dále bylo zjištěno, že v roce 2009 byl v ČR odsouzen k pěti letům vyhoštění za účast na napadení, území ČR měl opustit do února roku 2011. V průběhu soudního řízení dále uvedl, že má zájem s přítelkyní uzavřít manželství. V ČR je zaměstnán, pomáhá kamarádovi, jedná se o opravy aut.

Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2012, č.j. OAM-138/ZA-ZA06-ZA14-2012 správní orgán řízení o druhé žádosti zastavil s poukazem na § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť tuto opakovanou žádost vyhodnotil jako nepřipustnou. V odůvodnění citovaného rozhodnutí uvedl, že žadatelem předestřené informace o jeho zdravotním stavu považuje za ryze účelové, ve vztahu k předchozímu řízení nedošlo na základě předložených a získaných lékařských zpráv k žádným podstatným změnám. Zároveň konstatoval, že žádné objektivní okolnosti, které by mu měly zabránit hovořit o jeho vztahu s družkou již v roce 2011, při podání první žádosti, neuvedl, ačkoliv v té době měl jeho vztah trvat již téměř dva roky. Žádost dotyčného v kontextu výše uvedeného tak působila účelově a správní orgán dospěl k názoru, že jediným motivem současného podání je legalizace pobytu na území ČR, které miní dosáhnout prostřednictvím azylové procedury.

Krajský soud v Brně zdůrazňuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je zcela mimořádný institut, jehož smyslem je ochrana cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu nebo případně pociťují důvodnou obavu z hrozby nebezpečí vážné újmy ve věci jejich potenciálního návratu do země původu. Správní orgán tak v případě opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal naplnění podmínek pro zastavení řízení s tím, že se jedná o žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, dle kterého: *„žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“* Výklad citovaného ustanovení a jeho aplikace ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem je přitom předmětem sporu projednávané věci.

V této souvislosti soud předesílá, že citované ustanovení bylo do zákona o azylu nově doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností ode dne 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou Česká republika provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Článek 25 odst. 2 procedurální směrnice totiž stanoví konkrétní případy, kdy členské státy mohou považovat žádost za nepřipustnou s tím, že pod písmenem f) je stanoven případ, kdy žadatel po pravomocném rozhodnutí podal stejnou žádost.

Tato výchozí pozice pro posouzení žádosti jako nepřipustné je pak dále rozvinuta v článku 32 procedurální směrnice, který blíže řeší případy opakovaných (následných) žádostí o udělení mezinárodní ochrany v témže členském státě s tím, že tyto žádosti nejprve podléhají předběžnému posouzení. V jeho rámci je pak posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka podle směrnice Rady 2004/83/Es ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (článek 32 odst. 4). Pokud tomu tak je, mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, a to za předpokladu, že dotýčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést tyto nové skutečnosti či zjištění, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek (článek 32 odst. 6).

Ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:

- 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
- 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

Ad1) Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurálních směrnic nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoliv smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Ad2) Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86, www.nssoud.cz „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 Azs 24/2003-42, www.nssoud.cz, v němž bylo uvedeno, že: „Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.“ Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom

může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č.j. 9 Azs 14/2008-57, www.nssoud.cz, dle kterého: „...byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení před správním orgánem úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, resp. byl-li by shledán její odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu nebo hrozba nebezpečí vážné újmy, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera.“

Lze tedy uzavřít, že ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.

Žalobce ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozšířil původní důvody o to, že v ČR žije s přítelkyní ukrajinské státní příslušnosti, s kterou v budoucnu hodlá uzavřít manželství. Podle názoru soudu však tato skutečnost nemůže v kontextu přípustnosti opakované žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu obstát. Co se týče tvrzené skutečnosti, o soužití s jeho přítelkyní, která je ukrajinské státní příslušnosti, je možné konstatovat, že mohla být předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany již při podání první žádosti dne 9. 3. 2011, neboť jeho vysvětlení, proč neuvedl přítelkyni již u první žádosti nelze považovat za objektivní důvody, které by mu bránily o těchto důvodech hovořit. Jak vyplývá z prvního pohovoru ze dne 17. 3. 2011 provedeného k jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 3. 2011 i z výpovědi žalobce při soudním jednání dne 29. 10. 2012 byl si žalobce vědom, že mu bylo uděleno vyhoštění, že zde nemá pobyt, tím pádem si musel být vědom i ztížení fungování vztahu s přítelkyní na území ČR. Argumentace jím uváděná, že nebyl při pohovoru na tuto skutečnost dotázán, toliko na existenci osob v příbuzenském vztahu, je nepřesvědčivá, neboť z výše uvedených důvodů si mohl a měl být vědom, že jeho vyhoštění by se mohlo negativně projevit i v partnerském vztahu. V zásadě tedy žalobci nic nebránilo, aby danou skutečnost uplatnil. Lze proto konstatovat naplnění podmínek podle § 10a písm. e) zákona o azylu.

Soud dále upozorňuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, v němž je vyjádřeno, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluvy“) mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdyby nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Týž právní názor je dále vyjádřen i v rozsudcích NSS ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011, rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65, dostupných na www.nssoud.cz. Je však třeba zdůraznit, že ust. článku 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země

jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mj. i případné extraterritoriální účinky článku 8 Úmluvy. V případě žadatele je zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje.

Z výše uvedených důvodů soud ve shodě s právním názorem žalovaného konstatuje, že případná rodinná vazba k občanovi žijícím na území ČR není azylově relevantním důvodem, přičemž právo na soukromí a rodinný život tak, jak je garantováno mezinárodním právem, nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení rodinného života. Záměr žalobce setrvat na území ČR za účelem uspořádání a rozvíjení rodinného života, může realizovat postupem dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR ve znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2011, sp. zn. 2 Azs 8/2011, www.nssoud.cz).

Ve světle výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. října 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová